

Ad 2) Den nordkoreanske stat opfylder alle betingelser, Danmark i almindelighed lægger til grund for anerkendelse. De FN-beslutninger, der tidligere er påberåbt som argument for ikke-ankendelse, afspejler en situation, der for længst er ophørt at eksistere.

Ad 3) Regeringen i DDR (Østtyskland) udøver utvivlsomt lige så suveræn myndighed som mange andre regeringer, der anerkendes af Danmark. Endvidere synes en anerkendelse af DDRs faktiske status som stat at være en forudsætning for konsolidering af freden i Europa.

Ad 4) Folket i Biafra har gennem sin frihedskamp mod en militær overmagt aflagt vidnesbyrd om sin stræben efter uafhængighed, og dets regering har kunnet hævde sin suverænitet. En dansk anerkendelse af Biafra vil være i overensstemmelse med det almindelige princip om at respektere realiteterne

og vil styrke Biafra internationalt samt kunne fremme mulighederne for våbenstilstand og fred mellem Biafra og Nigeria.

Ad 5) I Sydvietnam har først befrielsesfronten og nu den provisoriske regering hævdet deres autoritet i lige så store — og sandsynligvis større — områder, end Saigon-regeringen har kunnet og kan. I modsætning til Saigon-regeringen bygger den provisoriske regering i sit program på respekt for internationale aftaler, især Genève-aftalerne af 1954. En befrielseskrig som den, der nu har ført til den provisoriske regerings dannelse, er kun mulig, når den altovervejende del af befolkningen i Sydvietnam støtter den.

Forslaget om afbrydelse af den diplomatiske forbindelse med Saigon-styret er en konsekvens af forslaget om at anerkende den provisoriske revolutionsregering.